

Kao rezultat takvog stanja stvari mora se doći do zaključka da je teret s tri broda bio u tolikoj mjeri pomiješan, da drugotuženik nije više bio u stanju da tužitelju preda one bale koje je na temelju teretnica br.1 i 2 primio s broda "Novi Vinodolski", već da mu je predao druge bale, iskrcane s drugih brodova. Budući da nije dokazao da su bale koje je tužiteljevu predniku predao identične onima koje je za njega od broda primio, drugotuženik se ne može pozivati na okolnost da je teret primio samo po broju koleta, a ne i po njihovoj težini, a budući da u parnici nije osporena količina utvrđenog manjka, dužan je drugotuženik priznati ga i naknaditi.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 9.VI 1966.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, dr Albert Verona

Prijevoz željeznicom - Naknada za troškove pretovara tokom prijevoza - Zastara za ove troškove i druge sporedne usluge - Zastara iznosi šest mjeseci, a računa se od dana kad je nastao događaj na koji se odnosi tražbina, a ne od časa kad je ZTP koje utužuje dobilo fakturu onog ZTP-a koje je pretovar izvršilo - Za odnose koji nastaju iz ugovora o prijevozu željeznica prema korisniku prijevoza nastupa kao cjelina, bez obzira kod kojeg ZTP-a je nastao događaj koji je povod potraživanju

Tužitelj je željezničko transportno poduzeće koje je predalo robu primaocu, a tuženik je primalac. Tužitelj potražuje troškove pretovara koje je tokom prijevoza izvršilo drugo željezničko transportno poduzeće.

Tuženik je podigao prigovor zastare. Tužitelj se protivi ovom prigovoru smatrajući da zastarni rok od šest mjeseci za njega nije istekao, jer je zastara počela teći časom kad je o pretovaru bio obaviješten od poduzeća koje je pretovar izvršilo, a ne od momenta kad je pretovar stvarno izvršen.

Prvostepeni sud je, prihvaćajući prigovor zastare, odbio tužbeni zahtjev, a drugostepeni tu presudu potvrdio iz slijedećih razloga:

U smislu čl.10, t.10 ZPŽ rok zastare potraživanja željeznice za sporedne usluge ili druge troškove počinje teći od dana nastanka potraživanja. U smislu čl.1 ZPŽ zakonom se reguliraju odnosi stranaka i željeznice uzete kao

cjeline, kao i odnosi što nastaju između željezničkih transportnih poduzeća. Stoga je za početak tečenja roka zastare potraživanja željeznice prema stranci odlučan dan kad je potraživanje objektivno nastalo, a ne dan kad su ga željeznička transportna poduzeća, koja ulaze u zajednicu jugoslavenskih željeznica /čl.1 ZPŽ/ kao dijelovi cjeline, između sebe regulirala.

Činjenica što je u ovom spornom slučaju tužitelj doznao tek 13.I 1965. da su nastali troškovi za koje ga je ZTP Varaždin teretio, stvar je koja se tiče samo tih poduzeća, ali se ne tiče tuženika, prema kojem ona u odnosima što nastaju povodom izvršenja ugovora o prijevozu robe predstavljaju cjelinu.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 23.VI 1966.

Vijeće: Gabro Badovinac, Zvone Rihtman, Petar Koceić

Prijevoz kamionom - Špediter - Sklapanje ugovora - Vozarova odgovornost - Klausula s kojom vozar preuzima na sebe odgovornost za štetu za koju po zakonu nije odgovoran - Utvrđivanje težine robe od vozarove strane prilikom preuzimanja na prijevoz - Špediter koji je s vozarom sklopio ugovor o prijevozu ovlašten je na tužbu iz prijevoznog ugovora - Špediter ne mora dokazati da je svom komitentu nadoknadio štetu za koju tuži vozara - Ako vozar izvrši ugovor koji je sklopio njegov punomoćnik, ne može se pozivati na okolnost da mu sadržaj ugovora nije bio poznat - Vozar se može ugovornim klauzulama obvezati da će nadoknaditi štetu za koju po zakonu nije odgovoran - Vozar je dužan prilikom preuzimanja robe na prijevoz utvrditi tačnu težinu tereta, a sud nije dužan provoditi dokaz o tačnosti vaganja

Tužitelj je špediter koji je sa zastupnikom tuženog vozara sklopio ugovor o prijevozu. Stranke su ugovorile da će tuženik prevesti 100 tona kave iz Rijeke, kamionima, u razna mjesta u Jugoslaviji, uz navedene uvjete u ugovoru, a pored ostaloga uz uvjet da će tužitelj snositi 50% razlike u težini koja bi se pojavila na određištu uslijed prirodnog kala robe. Tužitelj zasniva svoj zahtjev upravo na tako utvrđenoj razlici kod raznih primalaca.

Tuženik se usprotivio tužbi tvrdnjom da je spornu uglavu za njega potpisala neovlaštena osoba, a da je ta uglava i sama po sebi nedopuštena, jer vozar ne odgovara za razliku nastalu prirodnim kalom robe u toku prijevoza.

Pobijanom presudom prvostepeni sud je udovoljio tuženom zahtjevu utvrdivši da su manjci /razlike/ uredno utvrđjeni,